

Osemnásta nedeľa v roku B

Jn 8, 24 – 35

1. augusta 2021

Milé sestry a bratia v Kristovi

V živote sa niekedy stretáme s tým, že tú istú vec, ktorú sme už videli veľakrát z rôznych uhlov pohľadu, zrazu začneme vnímať inak. Uvedomíme si taký jej význam, ktorý sme dovtedy nevnímali. Stáva sa to v premenách času: nielen tých našich osobných - ako dozrievame - ale aj spoločenských, dejinných. Niečo podobné sa stáva aj vo viere. Rôzne vrstvy viery, rôzne náboženské pravdy zrazu vieme pochopiť inak, iným spôsobom, primerane nášmu chápaniu - spôsobu uvažovania, ktorý používame aj v ostatnom živote.

Tento rok v rámci pravidelného cyklu nedeľných čítaní počúvame evanjeliové rozprávanie, ktoré vychádza z príbehu nasýtenia zástupov. Všetci sme si spočiatku viac všímali zázračnú vrstvu tohto príbehu – chápali sme pravdepodobne tento príbeh na spôsob rozprávky o zázračnom hrnčeku. Pritom dôležité bolo niečo iné - skúsenosť ľudí s Ježišom. Ľudia na Ježišovi videli, že dokáže nasýtiť celého človeka, všetky ich potreby. Nielen hlad po fyzickom pokrme, ale predovšetkým hlad ich ducha, ich dušu. Pri Ježišovi cítili, že on dokáže dať životu človeka naplnenie, zmysel, dokáže mu dať ducha. Je všeobecnou skúsenosťou, že bez ducha, bezducho sa žiť nedá - aspoň nie dôstojne. Bez ducha nám nepomôžu ani nadmerné dávky fyzického pokrmu, či rôznych náhražiek, bez ducha nás ani omamné látky, ani veci tohto sveta, akokoľvek lákavé, neprivedú k sýtosti.

Je prirodzené, že aj mnohí Ježišovi súčasníci si najprv všimli tú vonkajšiu vrstvu tohto príbehu: že pri Ježišovi zrazu zabudli na pocit fyzického hladu. Všimli si, že pri Ježišovi sa zrazu vedeli otvoriť pre iných, inak sa pozeráť na svojich blížnych, asi im zrazu nebolo ťažké podeliť sa so svojimi vlastnými zásobami a dokonca ani oni sami pritom nezostali hladní. Možno nadobudli pri Ježišovi skúsenosť, že darovaním sa nestávame chudobnejšími, ale naopak: dar obohacuje nielen obdarovaného, ale aj darcu.

Aj my by sme si mali uvedomiť, že bez ducha náš život nenaplní nič, ani veci, ani veda či technika. Ak stratíme Ježišovu reč o duchu, o živote z ducha, potom aj my – hoci obklopení lesklými vecami – budeme len akýmisi nomádmi na púšti tohto sveta. Aj my sa máme učiť Ježišovej reči o živote, ktorá bola priama, hovorila o skúsenosti Ducha, skúsenosti pravdy, lásky, dobra, krásy. Snažiť sa to žiť i rozprávať o tom nie je ľahké. Ale ani my v kresťanstve nepokročíme príliš ďalej, keď Ježiša budeme vnímať akoby len zvonku, ako diváci, ak spolu s ním nevstúpime do drámy života. Keď sa napríklad uspokojíme len s vonkajšou podobou rítu, obradu. Keď aj v liturgii nebudeme hľadať jej hlbší duchovný zmysel, ktorý nás chce odkázať na ducha Ježiša Krista. Ak v liturgii, v bohoslužbe budeme vidieť len vonkajší obrad, zvyk, ktorý má len vyplniť deň voľna. Povedané obrazom dnešného evanjelia, slovami Ježiša: z liturgie, z bohoslužby tým spravíme len vonkajší pokrm, ktorý nás má nasýtiť len na chvíľu, ale ktorý v konečnom dôsledku podlieha skaze.

Ježiš mohol o sebe povedať, že je chlebom života. Keď ho prijímame v eucharistii, mali by sme v ňom vidieť nielen zvykový pokrm, ale celého Ježiša, najmä to, k čomu nás on vyzýva: aby sme sa aj my vydali na cestu Ducha, podobnú tej jeho.

Nevyhľadávajme ani my v Ježišovi len pokrm, ktorý má sýtiť náš život v jeho zvykovej podobe. Skôr v ňom hľadajme pokrm, ktorý náš život chce premieňať, dávať mu novú podobu, novú silu. Silu Ducha. To dokážeme vtedy, ak sa na Ježiša nebudeme pozeráť len vonkajšími očami, ale ak vstúpime do ozajstného spoločenstva s ním.

Viliam Arbet